

Fer-Kai

A két vándormuzsikus

A tengerparton

Élt egyszer régen, egy távoli zöld szigetországban két jó barát, Noel és Liam, akik vándormuzsikusként járták az országot. Volt egy közös hangszerük: egy ritka szép hangzású, gyönyörű hárfa. Tanítómesterük, egy öreg hárfás hagyta rájuk a saját kezűleg készített díszes zeneszerszámot. Mindkét tanítvány kiválóan tudott játszani a hárfán. Noel inkább a lassúbb és csendesebb dallamokat szerette, míg Liam a gyorsan pergő, vidámabb zenéket. Felváltva hárfáztak különféle falusi táncmulatságokon, és alaposan megtáncoltatták a duhaj legényeket, meg a tűzről pattant menyecskéket. Amikor a táncosok már úgy kifulladtak, hogy alig kaptak levegőt, akkor újra Noel ült a hárfához, és tempót váltott. A lágyan pendülő futamokra a táncospárok összekapaszkodva járták a pihentetően lassú táncot. A zene ritmusa később alig észrevehetően gyorsulni kezdett. A táncosok hosszú sorba rendeződtek, és fürgén kígyóztak végig az udvar fái között. Végezetül egyre szűkülő spirálvonalban tekeredtek befelé, mígnem mozdulni is alig tudtak. Amikor eljött a napkelte, mindig véget ért a mulatság. A két zenész megkapta fizetségét, és miután jól kialudták magukat, ismét útra keltek. A hárfát – jó barátokhoz illően – felváltva vitték a hátukon. Hírük mindig megelőzte őket, így hát nem kellett attól tartaniuk, hogy felkérés, illetve munka nélkül maradnak. De azért, ahogy teltek-múltak az évek, egyre többször érezték úgy, hogy valami hiányzik még az életükből.

Az egyik táncmulatságot követően útjuk egyre kihaltabb tájakon vezetett keresztül. Hét napig tartó vándorlás után – miközben egy árva lélekkel sem találkoztak – kijutottak a tengerhez.

Megálltak a magaspart szélén, és óvatosan lenéztek a szédítő mélységbe. A meredek sziklafal aljához nagy robajjal csapódtak ki az újabb és újabb hullámok. Élénk szél fújt, időnként erős lökésekkel; odafönt a rét fűszálai is tengerként hullámoztak. Noel figyelmét egy nagy kőszikla vonta magára, amely egy kisebb öböl túloldalán, a magaspart peremén állt egymagában, és úgy festett, mintha valami kővé dermedt óriás kémlelte volna a messzeséget. A két jó barát átsétált hozzá, és megilletődve álltak meg a magányos kőóriás előtt. A ki tudja honnan és milyen régen idekerült sziklatömb tényleg kissé emberre emlékeztető formájú volt. A kőalak szíve tájékán egy különös jel volt a kőbe vésve, amely egy közös középpontból három irányba kiinduló három spirált ábrázolt – és mindegyik spirál háromszor tekeredett körbe saját középpontja körül. A két barát csodálkozva összenézett. A hárfájuk csúcsán is ugyanez a jel volt látható a bonyolultan egymásba fonódó indamotívumok között! Hallgatag hárfamesterük és a még hallgatagabb kőóriás, illetve az azt ide elhelyezők között vajon milyen rejtélyes kapcsolat létezhetett? Ezen tűnődtek, miközben hol az alkonyati fényben villodzó tengert nézték, hol pedig a titokzatos sziklaóriást.

Azután tüzet raktak, és csendben megvacsoráztak a melengető lángnyelvek mellett. Szótlanul nézték az ide-oda pattogó tűzszikrákat, és mélyen elmerültek a gondolataikban. Beszéd helyett később inkább hárfázni támadt kedvük. Ebben a különös hangulatban még

Liam keze alól is lassú, elvágódó dallamok születtek. Ahogy a magaspart peremén felváltva muzsikáltak a kőszikla társaságában, úgy érezték, hogy eljutottak a világ határáig – és ami ezután következik, az maga a határtalanság!

Késő este nagy egyetértésben, de hang nélkül tértek nyugovóra. Éjfél körül járhatott az idő, amikor Noel arra ébredt, hogy valahol a távolban egy hárfa hangja szól, és egy gyönyörű női hang énekel. Óvatosan megrázta mélyen alvó társa vállát, hogy őt is felkeltse.

– Liam, ébredj! Te is hallod a hárfa hangját, és hogy egy nő énekel?

Liam felkapta fejét. Feszülten figyelt, majd bólintott, mert a szél zúgása és a hullámok morajlása mellett is tisztán kivehető volt egy női hang, hárfakísérettel. Megborzongtak a hús levegő és a kísértetiesen hangzó muzsika miatt, de amint elmúlt az első ijedelmük, egyre nagyobb odaadással és elismeréssel hallgatták a gyönyörű dalt. Megnyugvás áradt szét a tájon. Így hát akkor sem riadtak meg különösebben, amikor a kőszikla felől egy jóval erősebb férfihang szólalt meg, és a következőket mondta:

*Ha követitek a jelet,
egy újabb kősziklához vezet,
melyből kis patakocska ered.
Igyatok ennek vizéből,
ha hozzáfértek,
s arannyá válik bármi,
amihez először hozzátértek.
S hogy mi vár még ezután rátok?
Elárulhatom: áldás vagy átok!*

Ezzel a férfihang elhallgatott, és egy kis idő múlva a távoli énekszó és hárfa hangja is elhalkult, beleveszett a tengerpart hangjaiba. Noel és Liam még hosszasan tanakodtak ezek után, hogy mitévők legyenek. Mindkettőjüket roppantul vonzotta a versben említett csodatévő forrás, aminek hatására arannyá válik bármi, amihez először hozzátérnek. Abban is megegyeztek, hogy a követendő jel minden bizonnyal a sziklán is látható háromszoros spirál lehet. Sok minden jutott még eszükbe; kérdések és lehetséges válaszok kavarogtak a fejükben.

– Ne törjük tovább fölöslegesen a fejünket – tanácsolta Noel –, hanem inkább bízunk benne, hogy ha mindent helyesen teszünk majd, akkor nem átok, hanem áldás kísér bennünket az úton!

Így végre elnyugodtak, és újra aludni tértek. Reggel arra ébredtek, hogy a Nap sugarai kellemesen melengetik őket. Felkeltek, s felkészültek a hosszú útra. Elhatározták, hogy mindig arrafelé mennek majd tovább, amerre a szívük húzza, vagy a jel irányítja őket. Így hát, amikor egy sirály egészen közel jött, és háromszor megkerülte őket, majd tovább repült a part mentén az egyik irányba, akkor habozás nélkül arrafelé vették útjukat.

A kerek tónál

Csak mentek és mentek hét teljes napon át, különös, számukra is váratlan irányváltásokkal. Esténként, elalvás előtt, felváltva mindig hárfáztak egy kicsit. Maguk is meglepve hallgatták a sok új, gyönyörű dallamot, mely ott született meg kezük alatt a hurokon.

A hetedik nap végén egy eldugott völgy aljában rejtőzködő kerek kis tóhoz értek. A szívük egyszerre nagyot dobbant, mert a tó túlsó partján szintén egy magányos kőóriás állt, s tükröződött vissza a tó kristálytisza vizében. A tengerparttal ellentétben itt szél sem rezdült,

minden mozdulatlan és csendes volt. Újból elfogta őket az érzés, hogy valahol itt, e tájon átjáró nyílik a határtalanságba! Noel a pillanat nagyszerűségét teljesen átérezve elindult, és lassú, méltóságteljes léptekkel haladva, balról megkerülte a kis tavat. Mire azonban a kősziklához megérkezett, már ott találta Liamot, aki izgatottan elindult a másik irányba, és a végén már-már futva megkerülte a tavat. A sziklaóriás szíve tájékán valóban ott volt az ismert jel, a közös középpontból kiinduló három spirál. A hatalmas kötömb hosszában ketté volt repedve, és a hasadékban víz csordogált lefelé. Liam inni próbált a csodatévő vízből, de a szájával nem fért hozzá. Így hát a kezét dugta be nagy nehezen a hasadékba, és az ujjai mentén kicsorduló vizet nyelte olyan mohón, hogy a végén félre is nyelt. Nagy köhögések után végre levegőhöz jutott, majd komoly horzsolások árán kiszabadította kezét a hasadék fogságából. Azután körülnézett, mit is fogjon meg először, hogy a jóslatnak megfelelően arannyá váljon! Legszívesebben a nagy sziklához ért volna, hogy sok-sok aranya legyen, de azt már megérintette, és szemmel láthatóan mégsem hatott rá a varázs. Liam tekintete ekkor a közös hárfára tévedt, amit utoljára ő vitt a hátán, és most ott volt a fűben, ahol letette. Odalépett hozzá, és óvatosan megérintette. Lássatok csodát, a hárfa nyomban színarannyá változott! A derék vándormuzsikus hangos örömujjongásban tört ki. Ugrálva táncolt, majd fogta az aranyhárfát, és sorra megpendítette a húrokat. Hát olyan gyönyörűen szólt a hárfá, mint még soha eddig, pedig korábban is híres volt szép hangzásáról! Liam az egyik legpergőbb zenéjét játszotta el rajta. Olyan vidáman szólt, hogy tán még a halottak is táncra perdültek volna ennek hallatán! Noel mosolyogva, de némi aggodalommal figyelte barátját. Azután ő is a kősziklához lépett. Liam ekkor egy hirtelen futammal befejezte a muzsikálást, és kíváncsian figyelte, vajon mi fog történni.

Noel sokáig állt a magányos kőóriás előtt. Liamnak úgy tűnt, mintha valami titokzatos, néma párbeszéd zajlana kettőjük között. Noel tekintetével végigkövette a hasadékban lecsorduló víz útját, és látta, hogy a víz a kavicsos földön egy tenyérnyi kis tavacskát alkot, mielőtt elszivárog a mélyben. Noel letérdelt a földre a hatalmas kőszikla előtt. Lehajolt, és ivott egy kortyot a csodatévő vízből. Ahogy felemelte utána a fejét, egy rozsdás kulcsra lett figyelmes, amely a kőóriás lábánál hevert. A kulcs nyele a háromszoros spirál jelét formázta. Noel gondolkodás nélkül érte nyúlt, és felemelte a földről. Így hát a rozsdás öreg kulcs lett az első dolog, amihez hozzáért, és az tüstént arannyá is változott a kezében! Noel, miután alaposan kigyönyörködte magát benne, fogta a fényes aranykulcsot, és felfűzte a nyakláncára.

A két jó barát este – ki-ki a saját gondolataiban elmerülve – hallgatagon nézte a tábortűz lángnyelveiből kipattanó szikrákat. Mindketten úgy érezték, hogy olyan értékes ajándék jutott a birtokukba, amire régóta vágytak, és ami alaposan meg fogja változtatni eddigi életüket, sőt talán kettőjük kapcsolatát is. És amint később látni fogjuk, ebben nem is tévedtek!

Talán éjfél körül járhatott az idő, amikor Noel arra ébredt, hogy valahol a távolban újra hárfá hangja szól, és a szép női hang énekel.

– Liam, ébredj! Megint hallani lehet a múltkori énekszót a hárfával! Ébredj már, ébredj fel hát végre! – rázogatta barátja vállát Noel. De Liam úgy aludt, mint akit fejbe vertek, csupán valami érthetetlen válasz dünnyögött. Kis idő múlva Noel abbahagyta a hiábavaló ébresztgetést, már csak azért is, mert a kőszikla felől ismét megszólalt a jól ismert, mélyen zengő férfihang, és a következő versikét mondta:

*Ha tovább követitek a jelet,
egy kerek toronyhoz vezet,
s abban újabb forrás ered.
A kerek torony kapuját,
bármilyen furcsa,
nem nyitja más,*

*csak a rejtélyek kulcsa.
Ha kulcsoddal túljutsz e záron,
s iszod, mi felfakad kutadon,
minden szó, mit kiejtesz a szádon,
arannyá válik, s áldás kísér utadon!*

Noel jól emlékezetébe véste e szavakat. Elhatározta, hogy továbbra is követni fogja a jó tanácsot és a jeleket, amelyek vezetnek az úton. Hogy ketten mennek-e tovább, vagy csak ő egyedül, ebben már nem volt egészen biztos, de másnap erre is fény derült.

A Nap réges-rég elfoglalta már helyét égi trónusán, amikor a két vándormuzsikussal végre ébredni kezdett. Noel felkőnyökölt a fűben, és beszámolt barátjának arról, hogy mit hallott az éjszaka. Szóról szóra hűségesen elismételte, amit a titokzatos férfihang mondott vers formájában. Liam elgondolkozva nézett sokáig maga elé, majd így szólt:

– Úgy érzem Noel, hogy már éppen eleget vándoroltam ezeken a lakatlan tájakon. Bár közösen kaptuk a hárfát, de az én kezem érintésétől vált színarannyá, és még annál is szebb hangzásúvá, mint amilyen eddig volt. Ha nem bánod, magammal vinném az emberek közé. Alig várom már, hogy újra játszhaszak rajta a táncmulatságokon! Azt is alig várom, hogy az emberek megcsodálják az aranyhárfát, és ahogy zenélni tudok rajta! Te meg bizonyára tovább szeretnél vándorolni a jelet követve olyan helyekre, ahová én már nem tudok, de nem is kívánok tovább menni. Váljunk el hát egymástól békességgel! Két ilyen kiváló hárfás előbb vagy utóbb úgyis találkozni fog, és akkor majd újra együtt zenélünk, mint régen!

Noel helyeslően bólintott. Így hát miután elérzékenyülve megölelték egymást, a két jó barát elindult az ellenkező irányba: Liam nyugat felé, Noel pedig kelet felé vette útját.

A kerek toronynál

Újabb hét napig vándorolt Noel, a nyakába akasztott aranykulccsal. Mintha valamilyen mágneses erő áradt volna a kulcsból, mindig érezni lehetett, hogy az merre akar menni. Noel teljesen átengedte a vezetést, és engedelmesen ment arra, amerre az aranykulcs kívánta. Még akkor is, ha teljesen ésszerűtlennek tűnő irányba, akár egy korábbi helyre kellett visszatérnie.

Az ötödik naptól kezdve egyre magasabbra vezetett az út. A felszínt mindenhol kövek és sziklák borították, csak nagy ritkán lehetett látni egy-egy fát vagy bokrot. A hetedik napon az út egy magasan fekvő sziklás fennsíkra vezetett, amelyet mindenütt mély repedések szabdalnak fel. Akárcsak a tengerparton, itt is erős, gyakran viharos szél fúj. A felhők egész alacsonyan, szinte karnyújtásnyira húztak el Noel felett.

Amikor vándorunk a fennsík közepére ért, az alkonyati napsütés hirtelen élesen betűzött a felhők között, és a túlsó oldalon egy gyönyörű szivárvány ívét festette a legsötétebb felhő elé. Noel a pompás látványba belefeledkezve hátrált egy lépést, majd még egyet, azután még egyet, és a hátával ekkor váratlanul egy kőfalnak ütközött. Csodálkozva fordult hátra, hiszen korábban nem volt itt semmiféle fal sem. Megdöbbenve látta, hogy éppen egy magasba nyúló kerek torony lába előtt áll! A torony felfelé egyre szűkült, s legfelül egy kúp alakú tető zárta le. A karcsú, de roppant erősnek látszó kőépítmény oldalán hét lőrészzerű kis ablak nyílt. És pontosan Noel előtt ott volt a hétemeletes kerek torony kapuja! A masszív faajtó zárva volt. A zár körüli aranyveretes díszítés a háromszoros spirál jelét formázta. A kulcslyuk a motívum középpontjából nyílt. Szemmagasságban, az ajtó közepén aranyveretes betűvel a következő régies felirat volt olvasható:

*Aki három napig kitart e helyen,
aranykulcsával a kapun bemegy.*

– Három nap? Na jó, nem is tűnik olyan hosszú időnek – gondolta Noel –, addig könnyűszerrel kitartok itt!

De bizony hamarosan rá kellett jönnie, hogy ezen a helyen minden óra napoknak tűnik, és a napok éveknek! Mert itt teljesen összekeveredett álom és valóság: ébren álmodott, és alvás közben ébren volt. Itt bármikor bármi megtörténhetett, majd bármikor az ellenkezőjére fordult. Ha látott valamit vagy valakit, az kis idő múlva eltűnt vagy átalakult. Valóságos és mesebeli figurák, szépséges és szörnyűséges alakok jöttek-mentek. Az időjárás is teljesen kiszámíthatatlan volt. Hol kisütött a Nap egy-egy pillanatra, hol pedig sötét fellegek tülekedtek az égen, és özönvízszerű esőt bocsátottak a földre. Tombolt a szél, vad villámok cikáztak fenyegetően az égen, s időnként keményen megcélozták a kerek torony csúcsát. A torony azonban szilárdan állt. Egykedvűen tűrte a rohamokat, és egykedvűsége, mint valami áthatolhatatlan páncél, könnyedén vert vissza minden támadást. Alig félórával később viszont már csak lágy fuvallat teregetett báránnyelűket az azúrkék égen...

A szeszélyes időjárástól és kísértetjárástól függetlenül időnként feltűnt egy hófehér egyszarvú a távolban. A gyönyörű állat láttán Noel úgy érezte, hogy minden más csak álom: ő az egyetlen igazi, valóságos lény! Olyan szép, olyan tiszta és olyan tiszteletre méltó volt, hogy Noel egy méltatlannak kis senkinek érezte magát, és remegett a jelenlétében. De az egyszarvú a harmadik nap reggelétől nem mutatkozott. Ez a nap szokatlanul csendesen telt, elmaradtak a különös figurák is. Ám a csend vihar előtti csendnek ígérkezett! Noel egyre nagyobb feszültséget érzett. Nyugtalanul körüljárta a kerek tornyot, de a feszültség csak nőttön-nőtt. A föld alól, a kopár fennsík repedéseiből szivárgott elő, és az alacsonyan vonuló zordabbnál zordabb felhőkből esőként szitált. Noel úgy érezte, hogy már nem bírja tovább. Átkozta a napot, amikor útra kelt, és átkozta magát, hogy még mindig itt van, ahelyett, hogy biztonságosabb vidékre menekülne. De a lábai nem engedelmeskedtek; valami nagyobb erő nem engedte, hogy megfutamodjon. Tudta, hogy mindjárt letelik a három nap, és ő bemehet a toronyba, ahol viszont ki tudja, mi vár rá! Megállt a torony kapuja előtt, és újra meg újra elolvasta a rajta lévő feliratot:

*Aki három napig kitart e helyen,
aranykulcsával a kapun bemegy.*

És egyszer csak egy pillanatra kisütött a Nap; fénye megcsillant a zár háromszoros spirállal díszített aranyveretén. Noel érezte, hogy eljött az idő, a három nap éppen most letelt. Torkában dobogott a szíve, amikor megfogta a nyakába akasztott aranykulcsot. Beleillesztette a zárba, majd óvatosan elfordította. A kulcs háromszor fordult meg a zárban, amely egyszer csak kattant, sőt inkább pendült egyet, mint a hárfa húrjai. Kihúzta a zárból a kulcsot, és lenyomta a kilincset. Az ajtó magától feltárult, mintha egy belső erő szívna befelé. Mögötte, a torony belsejében vakító sötétség volt. Igen, nincs rá jobb szó: ez a sötétség vakított, elnyeléssel és teljes megsemmisüléssel fenyegetett! Noel döbbenten hátrált egy lépést, két lépést, majd három lépést. A látvány szinte elviselhetetlen volt, hát még a gondolat, hogy ide belépjen! Reszketni kezdett a gyomra, azután a lába, majd az egész teste is. Még sohasem félt ennyire egész életében! Noel tévován hátra nézett, hiszen még a kihalt, kopár táj is biztonságosabbnak tűnt, mint a torony belseje. De csak nézett, és alig hitt a szemének, mert mögötte egészen közel ott állt a hófehér egyszarvú! A nyakán lánc volt, és a lánc vége szakadtan himbálózott. Úgy látszik, valaki fogságba vetette, de az egyszarvú eltépte láncát, és kiszabadította magát. Noel remegése szinte varázsütésre elmúlt. A gyönyörű állat magasba szegte fejét. Homloka közepén csupán egyetlen, hétszeresen csavarodott hosszú szarva volt,

amelynek vége arany fényben tündökölt. Noel lenyűgözve nézte az egyszarvút. Látta, hogy az lassan közelebb lép, az arca pedig... igen, az arca órá hasonlított! Amikor a hófehér állat melléje ért és lehajtotta fejét, Noel meg akarta simogatni, ám keze az üres levegőbe nyúlt. Az egyszarvú eltűnt, de az összes erő és méltóság, ami belőle sugárzott, valahogy ott maradt Noel körül, s mint valami védőruha, körülölelte őt.

Noel elindult, és lesz, ami lesz – nyakában az aranykulccsal –, bátran belépett a kerek torony belsejébe. Amikor a kapu magától becsukódott mögötte, ismét mintha valami hárfa húrjai pendültek volna meg. Odabent Noelt tökéletes sötétség és csend vette körül. Most, hogy belül volt, már egyáltalán nem tűnt ijesztőnek, inkább mintha valami óriási anyaméh védelmében lett volna. Úgy érezte, hogy nincs egyedül, rajta kívül még számtalan testvére volt, vagy van jelen a kerek torony belsejében.

De vajon hol lehet a forrás, amiért ide jött, és hogyan lehet megtalálni ebben a teljes sötétségben? Hiába hegyezte a fülét, a toronyban teljes volt a csend. Noelnek eszébe jutott, hogy ha eljött az ideje, mindig kapott valamilyen jeleket, amelyek tovább vezették. Így hát türelmesen várt, és éberén figyelt. Mivel időérzéke teljesen cserbe hagyta, nem tudta volna megmondani, hogy rövid vagy hosszú idő múlva, de lassan-lassan derengeni kezdett valami a sötétben. A nyakába akasztott aranykulcsból jött a gyenge fény, ami ahhoz éppen elegendő volt, hogy a lába előtt egy felfelé vezető csigalépcső alsó fokait világítsa meg.

S ekkor a magasban megpendült egy hárfa, és ismét felcsendült a tiszta női énekhang. Noel megbűvölten hallgatta a gyönyörű dallamot. Hamarosan megszólalt a már jól ismert férfihang is, és a következőket mondta:

*Ha önmagad a sötétbe belevetni mered,
vár rád a forrás, mely odafentről ered.
Spirálmenetben lépj feljebb a világ tengelyén,
aranyfény ringasson a lélekvilág tengerén!*

*Menj, csak menj, ma ne tétovázz,
indulj az útnak, ha elkap a láz!
Kövesd a jelet, a Fény vezet,
megvilágosítja lényedet!*

A női énekhang is refrénként megismételte a második versszakot, majd lassan elhalkult a dal. Noel valóban nem sokat tétovázott, hanem máris elindult a csigalépcső legömbölyödött élű fokain. Egy teljes körfordulat – hét jól megtermett lépcsőfok – után felért az első emeletre, ahol keskeny ablak nyílt kifelé. A kinti tájból azonban nem látszott semmi. Lehet, hogy koromsötét volt odakint, vagy tán az ablak üvege volt olyan, mint egy kormos üveg. Az első emeleten már erősebben derengett az aranykulcsból sugárzó fény, bár az is lehet, hogy Noel szeme látott egyre élesebben a sötétben. Így haladt tovább fokról fokra és emeletről emeletre felfelé a csigalépcsőn. Minden emeletre hét lépcsőfok vezetett. Az ablakok mind átláthatatlanok voltak, fény nem szűrődött keresztül rajtuk sem kifelé, sem befelé. Az egyre szűkülő toronybelsőben felfelé haladva Noel egyre könnyebbnek érezte magát. Mintha minden lépcsőfoknál megszabadult volna valamilyen tehertől. De amint felmerült benne a legkisebb kétely, aggodalom vagy neheztelés, máris alig bírta felemelni a lábát, hogy feljebb lépjen a következő fokra. Viszont ha másokért, ismerősökért és ismeretlenekért akart feljebb jutni, hogy valamikor majd segíthessen rajtuk, akkor úgy érezte, mintha szárnyai nőttek volna, és szinte repült felfelé!

Fogalma sem volt arról, hogy percek vagy napok múltak-e így el, de egyszer csak az utolsó emelet következett. Amikor feljutott a hetedik emeletre, Noelt szorosan körülölelték a falak. Feje fölött, a torony kúp alakú tetőrészében arany színnel ott ragyogott a háromszoros

spiráljel! Középpontja pontosan a kúptető csúcsára esett, és onnan indult három irányban kifelé, illetve lefelé a három spirál. Ahogy ott állt a jel alatt, Noelnek olyan érzése támadt, mintha egy ünnepélyes koronázási szertartáson venne részt. Hála és öröm töltötte el a szívét. A nyakában függő aranykulcs ekkor hirtelen vakítóan felfénylett, majd aranyporként szertefoszlott, és nyomtalanul eltűnt. Ám a nagy fényesség megmaradt, mert Noel feje fölött most a háromszoros spirál középpontja ragyogott fel, és arany fény kezdett belőle szitálni. Bőségesen hullott a fénylő permet Noelre, aki úgy felfrissült tőle, mint még soha eddig életében! Felfelé tartott arcát mintha egyszerre érte volna éltető eső és napsütés. Majd csodálkozva látta, hogy a jel középpontjából megindul három irányban kifelé a ragyogás. A három izzó pont egyszerre és lassan tekeredve haladt végig a három spirálvonalon – pontosan úgy, ahogy csillagszórókon megy végig a tüzes izzás. Amikor a három spirál végére ért a három izzó pont, Noel látta, hogy mindhárom végpont valójában egy-egy újabb, jóval kisebb háromszoros spirál középpontja, amelyek spiráljain tovább vándorolt a fény, hogy azok végpontjain keresztül azután még parányibb háromszoros spirálokra átlépve haladjon és sokasodjon tovább és tovább.

Közben a magasból egyre csak hullott az arany permet, és teljesen tisztára mosta Noel szívét. A fényfürdőtől megtisztult szívbe szeretet és békesség költözött. Noel szíve is arany fényben kezdett ragyogni, és mint egy háromszoros spirál középpontjából, terjedt belőle egyre tovább kifelé a tűz. Noel minden porcikája, sejtje és atomja új fényvel telt meg. Kiegyezett belőle minden, ami még elválasztotta másoktól: teljesen egynek érezte magát mindennel és mindenkivel. A világ áttetszővé vált! Átlátott mindenben: a torony vastag falain, a környező tájon; túl az égbolton és a csillagokon. És mindennek a mélyén világosságot látott. Volt, ahol csak szikrányit, míg máshol egész fénytengert!

Ismét megszólalt a hárfa, és felcsendült a gyönyörű dal. A korábban messziről hallott énekszó most körülvette és szabadon átjárta Noelt, mintha a szívéből áradt volna ki. És új kívánság támadt a szívében: mindazt, amit kapott, szerette volna megosztani másokkal is. Igen, a fénynek tovább kell áramolnia, spirálról spirálra, szívről szívre!

Noel elindult lefelé a lépcsőn. Határozott léptekkel ment emeletről emeletre egyre lejjebb, végig a csigalépcső 49 fokán. Már nem sötétséget, hanem nagy fényességet látott a torony belsejében. A gyönyörű énekszó és hárfamuzsika hangjai még ott visszhangzottak mögötte, amikor kilépett a torony kapuján. Az öreg faajtó magától becsukódott a háta mögött, és a zár most is hárfa húrjaként pendült egyet, amikor magától bezárult.

A kopár fennsík fölött éppen felkelt a Nap. Noel önkéntelenül tett néhány lépést előre, mintha bele akarna kapaszkodni a lassan emelkedő, vörösen izzó fénygömbbe. Azután eszébe jutott a kerek torony, amit maga mögött hagyott. Hátrafordult, hogy elbúcsúzzon ettől a különös épülettől, amelynek belsejében megtörtént vele a csodás átalakulás. Ám legnagyobb meglepetésére a torony nyomtalanul eltűnt! Abban az irányban, ahol nemrég még a torony magasodott, egy fényes szivárvány ragyogott az égen. Noel hátat fordított a felkelő Napnak, és habozás nélkül elindult a szivárvány íve által kirajzolt égi kapu felé.

Újra emberek között

Hamarosan elhalványodott, majd teljesen eltűnt a szivárvány, de ő csak ment és ment hét napon át napnyugati irányba. Ahogy lefelé ereszkedett a csupa kőből és repedésből álló fennsíkról, lejjebb érve dús növényzettel borított tájakon vezetett az út. Néhány nap múlva vadon élő állatokkal, majd békésen legelésző birkanyájjal találkozott. A hetedik napon pedig

emberek közé érkezett. De bárhol is járt, a kerek toronyban megszületett új látásával mindenütt és mindenki ott látta a fény, ha csak egy szikrányit is.

A mezőről egy sűrű, sötét erdő fái közé akart éppen befordulni az ösvényen, amikor egy rekedtes, durva hang rivallt rá:

– Állj! És tedd föl szépen magasba a kezedet barátocskám!

Noel megállt, és teljes nyugalommal körülnézett. Felfegyverzett marcona legények vették egyszerre körül, és fenyegetően közeledtek feléje. Heten voltak. Kinek puska, kinek pisztoly, kinek buzogány, szablya vagy tör volt a fegyvere. A legkisebb legény parittyát lóbált a kezében. A gazfickók vezetője egy tagbaszakadt, nagydarab ember volt, aki Noel elé lépett, és torzonborz szakálla mögül gúnyos mosolyt küldött feléje. De pökhendi magabiztosságát nyomban némi zavarodottság váltotta fel. A keményfából faragott fickó ugyanis még nem találkozott olyan emberrel, aki ilyen helyzetben ne ijedt volna meg, vagy ne kezdett volna vagánykodni. Noel tekintete azonban olyan belső békéről, erőről és méltóságról tanúskodott, hogy az útonállók vezére csak meghökkenve bámult rá, mint egy idegen világból érkezett csodalényre. Noel barátságos, de mélyre hatoló pillantásának fogságában úgy érezte, hogy belső lénye menten kettéhasad. A belsejében lakozó rablóvezér rémülten és szégyenkezve, ám tehetetlenül mind jobban összezsugorodik, szinte porszemmé válik egy legyőzhetetlen, hatalmas erő jelenlétében. S lényének másik része, amely mindeddig fogságban sínylődött, most szabad levegőhöz és napfényhez jutva előlép, és boldogan magához öleli az egész világot. A vezér csak állt tétován, és bárgyú mosoly ült ki az arcára. De azért elcsukló hangon még egyszer megpróbálkozott:

– Brendan vagyok, a rettegett bandavezér! Azonnal add át minden értékedet, ha kedves az életed...

Noel végignézett a zavarodott tekintetű vezéren és tanácstalanul fészkelődő legényein, majd barátságosan így szólt:

– Szívesen megosztom veletek minden értékemet. Annál is inkább, mert nincs nálam aranypénz egy sem, amit bárki ellophatna, vagy elrabolhatna akár tőletek is. Ami értéket én adni tudok nektek, az örökké a tiétek lesz, még a halálotok után is!

S mintha rég várt vendégként érkezett volna meg kedves házigazdáihoz, egy udvarias kézmozdulattal jelezte, hogy kész őket követni bárhová is. Brendan csapata vert sereggént, lógó orral elindult. Nem mertek egymásra nézni sem, úgy kullogtak szégyenkezve befelé az erdőbe, hogy táborukhoz vezessék a különös idegent. Csak a bandavezér látszott egy kicsit élénkebbnek: amit ő átélt, az némi bizakodással töltötte el.

Amikor megérkeztek az egyik tisztáson lévő rejtékhelyre, a rozoga faviskó belsejéből egy fojtott hang szólt ki:

– Noel, Noel! Én vagyok az, Liam... Szabadíts ki innen, kérlek!

Noel a házikó felé indult. A parittyás legény bizonytalanul megpróbálta útját állni, de amikor Noel ránézett, fejét lehajtva gyorsan elkotródott onnan. Noel belépett a kalyibába, és kiszabadította barátját, aki az egyik oszlophoz volt kötözve, kendővel a száján. Liam megkönnyebbülten dörzsölgette elgémberedett tagjait, majd nagyot sóhajtott.

– Hogyan fogunk elmenni innen, az útonállók közül? – kérdezte.

– Mindjárt meglátjuk! – felelte Noel olyan nyugalommal, hogy Liamnak leesett az álla a csodálkozástól. Látta, hogy barátja bizony alaposan megváltozott! Ugyanolyan titokzatos erő sugárzott belőle, mint amilyet Liam a tengerparton, illetve a kerek tónál érzett a kőóriások jelenlétében.

A két vándormuzsikus megállt a házikó előtt. Noel intett Brendannak, mint valami régi jó ismerősének, majd így szólt:

– Kedves Brendan, meséld el nekem, ugyan miként történhetett, hogy régi jó barátom, Liam a fogságotokba esett! Cserébe utána én is elmondom a magam történetét, s ígérem, hogy amit hallotok tőlem, arra mindig is emlékezni fogtok!

Ezzel Noel leültette a feszengve üldögélő bandatagok közé Liamot, aki zavartan állt ott, és nem tudta, hogy mitévő legyen. Noel is helyet foglalt Brendan és Liam között, mintha csak egy kedélyes, táborúzt melletti összejövetelen venne részt. Brendannak meg – csak hogy túl legyen rajta – hirtelen megjött a mesélőkedve:

– Az úgy volt, hogy a kerek tó közelében egyszer csak szembe jött velünk... izé... Liam, hátán egy aranyhárfaival. Egyből körülvettük, hogy elvegyük tőle a hárfa, ami valódi aranynak látszott! A biztonság kedvéért kivallattuk, hogyan került hozzá a hárfa, és hogy valóban aranyból van-e. A fickó, vagyis izé... Liam egy zavaros mesével állt elő, amit persze nem hittünk el neki. Csodaforrásról, kőóriásokról beszélt, meg hogy a barátja továbbment egy aranykulccsal valami kerek toronyhoz, és mivel időközben nagy varázsló lett belőle, ki fogja szabadítani őt, ha nem engedjük el. Ha meg bántani merjük, iszonyú bosszút áll mirajtunk!

Liam eközben szégyenkezve lehajtotta fejét, és nem nézett a barátjára.

– Egy szavát sem hittük el, de azért tényleg nem mertük bántani – folytatta a bandavezér. – De most, hogy itt vagy, és meg is ígérted, bizonyára megtudjuk az igazságot!

Brendan úgy ült ott, mint egy izgatott kisgyermek, aki alig várja, hogy csodákról és ismeretlen, új világokról meséljenek neki. Úgy érezte, hogy egész eddigi élete csak gyáva hősködés volt bandája élén, és az igazi bátorság, igazi hősiesség itt ül mellette, Noel személyében. Alig titkolt csodálattal nézett fel rá, és azt remélte, hogy a történet révén, amit hallani fog, kicsit ő is olyanná válhat, mint Noel.

– Jól hallottam, hogy a kerek tó itt van a közelben? – kérdezte Noel, és mivel a többiek, Liamot is beleértve, buzgón bólogattak, így folytatta:

– Azt javaslom, hogy menjünk el mindannyian a kerek tóhoz. Ezen a különös helyen fogom elmesélni, mi történt velünk, a két vándormuzsikussal.

Így hát felkerekedett az egész társaság, és mint egy békés kirándulócsapat, elindultak együtt a kerek tóhoz, ami a két jó barát számára egy csodákkal teli helyszínt, míg a többieknek csupán egy közönséges, bár szép tájat jelentett. Brendan ment elől, utána Noel és Liam – ez utóbbi hátán az aranyhárfaival –, majd sorra a többiek, legvégül a parittyás legény. A bandatagok már csak megszokásból is magukkal vitték a fegyvereiket. De ha valaki most találkozott volna velük, egyáltalán nem ijedt volna meg a csendesen bandukoló társaság láttán. A rettegett vezér, Brendan arcán sem a kegyetlen rablóvezérek mohósága, hatalomvágya tükröződött, hanem tiszteletteljes kíváncsiság és tudásvágy. Aki most találkozott volna velük, az rögtön látta volna, hogy a csapat igazi vezetője Noel volt, akinek járása és tekintete egy álruhás királyt vagy főpapot sejtetett. De semmiképpen sem valami álszent zsarnokot, hanem olyan embert, akinek méltósága egy csodás belső forrásból, egy másik világból ered.

Ismét a kerek tónál

Így érkeztek meg az eldugott völgy mélyén megbúvó kerek tóhoz. Noel és Liam meglepődve látták, hogy a parton álló magányos kőóriás eltűnt. Helyén egy kis patakocska csordogált. Azon a részen, ahol korábban a sziklatömb állt, a kis patak három ágra bomlott, s vize így olvadt bele a tó vizébe, amelyet táplált. Noel intett a többieknek, hogy üljenek le a patak mellé. Amikor mindenki elhelyezkedett, és várakozóan figyeltek, nem hallatszott más, csak a víz halk csobogása. Mindannyian úgy érezték, hogy a természetnek egy megszentelt helyén tartózkodnak, egy különös szabadtéri templomban, amelyet csodálatos erők járnak át.

Noel ekkor beszélni kezdett. Lány, de mégis erőteljesen zengő hangja Liamot arra a hangra emlékeztette, amelyet a tengerparti kőóriás felől hallott annak idején, az éjszaka közepén. Noel szavai nyomán újra meglevenedett a két jó barát története, majd mindaz, ami

ővele egyedül történt. A marcona legények arca ellágyult, szemük kigyúlt fénnel nézett a semmibe, ahol látták a láthatatlan fényeket, és hallották a hallhatatlan hangokat, s átélték azt, ami túl van életen és halálon. Amikor Noel befejezte a történetet, nagy csönd támadt. Egy kis idő után Noel elkérte Liamtól az aranyhárfa, megpendítette a húrokat, és játszani kezdett rajta. S felhangzott a gyönyörű dallam, amelyet a titokzatos női hang énekelt a kőóriásoknál, illetve a kerek toronyban. A jelenlévők hátán a hideg futkosott a gyönyörűségtől, de hamarosan az izgalomtól is, mert alighogy Noel egy utolsó pendítéssel befejezte a zenélést, a dallam tovább folytatódott valahol a túlsó parton. De nem a visszhang felelt ám, hanem egy másik hárfa! És hamarosan felcsendült a kristálytisza női énekhang is. Himnuszként áradt a dal, s úgy olvadt bele a szívükbe, mint a három ágra bomló kis patak a kerek tó vizébe. Azután lassan-lassan elhalkult a muzsika, és ismét csend lett. Brendan és legényei remegve ültek a helyükön, hiszen először találkoztak szemtől-szembe a csodával. De hamarosan még jobban megilletődtek, mert a kerek tó vize arany színben kezdett foszforeszkálni, és a tó közepe felől megszólalt az erős, de mégis lágyan zengő férfihang:

*Minek a fegyver, ha veletek a Fény,
durvából finomra csiszolódott a lény.
Dobjátok a tó vizébe fegyvereiteket,
s az Ég vezesse tovább lépteiteket!*

Ezután minden eddiginél nagyobb csend támadt; mintha a kis patak is visszafojtotta volna a vízcso bogást. És egyszer csak felharsant Brendan hangja:

– Fiúk, mire várunk még? Gyerünk, dobjuk be a tó vizébe ezeket a felesleges vackokat!

No erre tűzbe jöttek ám a legények! Egymással versenyezve lelkesen megrohmozták a tavat. Csak úgy repültek egymás után a fegyverek, és nagy csobbanással elmerültek a vízben – feloldódtak az arany ragyogásban. De ezután jött még csak az igazi meglepetés! A tó közepén hirtelen bugyborékolni kezdett a víz. Hullámok támadtak, és indultak el körbe minden irányban a part felé. És a hullámok kisebb-nagyobb tárgyakat sodortak kifelé. A legények meresztgették a szemüket, hogy lássák, mik azok, és amikor látták, alig hittek a szemüknek! Mert a víz különféle hangszereket sodort partra. Volt ott hárfa, duda, hegedű, fuvola, furulya, gitár, dob és még ki tudja hányféle hangszer!

Brendan és legényei nagy üdvrivalgással kihalászták a zeneszerszámokat a hullámok közül. A tó vize nyomban kisimult, a foszforeszkáló arany fény is eltűnt belőle. És most jött a következő csoda: a legények maguk sem tudták, de hamar kiderült, hogy egytől-egyig született zenészek! Alighogy kézbe vették a hangszereket, úgy szólaltatták meg azokat, mintha világeletemben csak zenéltek volna. Liam kapta a hárfa, és tüstént rázendített a legkedvesebb, legtüzesebb nótájára. Brendané lett a duda, és sorban a többiek is testvériesen megosztották a hangszereken. A parittyás legénynek jutott a dob, amelyet szárazra törölgetett, és nyomban kipróbált. Olyan gyorsan pergette, mintha tizenkettő keze lett volna kettő helyett! A hárfa-hoz és dobhoz sorra csatlakozott a többi hangszer is. A hét bandatag és Liam olyan fergeteges zenét adtak elő, amihez hasonlót legalább száz év óta nem lehetett hallani az egész országban!

Noel mosolyogva figyelte őket. Gyakorlott zenészként könnyen fel tudta mérni, hogy a néhány napja még rablásból élő bandatagok milyen nagyszerűen és összeszokottan zenélnék, és egykori foglyukkal, Liammal milyen kiválóan megértik egymást. Új látásával, amihez a kerek toronyban jutott, jól látta, hogy a zenészeket vidáman villódzó fények veszik körül, amelyek egymásba folynak, és egy szivárvány minden színében tündöklő közös fénybúrát alkotva terülnek a zenekar fölé.

A kerek tó és környéke még órákig zengett, mire a zenészek Liam vezetésével végigjátszották az összes dallamot, amit ismertek.

– Ilyen repertoárral és játéktudással mi leszünk a legkeresettebb zenekar az egész országban! És remekül meg fogunk élni abból, amit a táncmulatságokon keresünk! – kiáltott fel boldogan Liam, amikor egy zeneszám végére értek.

– Juhé! – kurjantott vidáman Brendan. – Évekig rablásra pazaroltuk az időt, ahelyett, hogy zenéltünk volna! Mindenki menekült előlünk, aki csak tudott. Ezt valahogy jóvá kell tennünk... Ezután minden másképp lesz: versengeni fognak értünk, hogy hozzájuk menjünk muzsikálni! És mindent Noelnek köszönhetünk... Igen ám, de hová lett Noel?

Most vették csak észre, hogy miközben önfeledten zenéltek, Noel csendben eltűnt.

– Elment, és magával vitte az aranyhárfa... – mondta Liam. – De semmi baj! Az aranyhárfa valójában őt illeti, így legalább mindenki megkapta a maga hangszerét. Noelnek más utakon kell járnia, mint nekünk. Mi akár már holnap valamelyik táncmulatság ünnepelt csillagai leszünk, míg ő – szívét és a jeleket követve – ki tudja hol fog felbukkanni legközelebb. Csak annyi biztos, hogy ott, ahol a legnagyobb szükség van őrá!

Majd mélyen elgondolkozott, és így folytatta:

– Ha mindannyian emlékeztek arra a dallamra, amit Noel, illetve az a rejtélyes női hang adott elő, akkor javaslom, hogy befejezésül mi is játsszuk el! És ettől kezdve minden táncmulatság végén, amikor felkel a Nap, adjuk ezt elő!

A többiek helyeslően bólogattak. És a kerek tó partján újra felhangzott a gyönyörű dal. A hárfa kezdte, majd egymás után sorra bekapcsolódott a többi hangszer is. Egyik átvette a dallamot a másiktól, míg végül az összes zenész együtt játszotta a dalt. Miközben teljes odaadással zenéltek, a kerek tó vize – akárcsak a szívük – arany fényben tündökölt.